

Sygn. akt III KK 265/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza,
w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego w
części dotyczącej orzeczenia o karze

od wyroku Sądu Rejonowego w E.

z dnia 11 marca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w zaskarżonej części i w tym
zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w E.**

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2013 r. do Sądu Rejonowego w E. wpłynął akt oskarżenia, w którym oskarżyciel publiczny zarzucił M. W. popełnienie czynu

polegającego na tym, że „w dniu 30 marca 2012 r. w E., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1871 zł S. B. S.A. z siedzibą w W. przez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy o kredyt ratalny na zakup kina domowego marki Denon” – tj. przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k.

W akcie oskarżenia prokurator umieścił wniosek, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., o wydanie wyroku skazującego za czyn z art. 286 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec oskarżonego kary:

- „– 8 (...) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (...) lat – na zasadzie art. 70 § 1 pkt 1 k.k.,
- obowiązek naprawienia szkody w całości w kwocie 1871 złotych na rzecz S. S.A. w terminie 1 (...) roku od uprawomocnienia się wyroku – na zasadzie art. 72 § 2 k.k.,
- zwrot dowodu rzeczowego w postaci oryginału umowy kredytu dla S. B. S.A. – na zasadzie art. 44 § 5 k.k.,
- dozór kuratora – na zasadzie art. 74 § 2 k.k.”

Na posiedzeniu w dniu 11 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w E. postanowił uwzględnić wniosek prokuratora i wyrokiem z tego samego dnia, wydanym pod oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., wymierzając mu za to karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Ponadto, na podstawie art. 72 § 2 k.k., orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz S. B. S.A. kwoty 1871 zł w terminie roku od dnia uprawomocnienia się wyroku. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 19 marca 2013 r.

Kasację w przedmiotowej sprawie wniósł, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. Zaskarżył on powołany wyżej wyrok na niekorzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego – art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na nieorzeczeniu wobec oskarżonego dozoru kuratora, mimo uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, który

zawierał uzgodnioną uprzednio z oskarżonym propozycję orzeczenia dozoru kuratora". W oparciu o tak sformułowany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania, a stanowisko to podtrzymał uczestniczący w rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uwzględniając, w oparciu o przepis art. 343 § 6 k.p.k., umieszczony w akcie oskarżenia wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub środków karnych (art. 335 § 1 k.p.k.), sąd związany jest treścią takiego wniosku. Oznacza to, że potrzeba dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian, czy to na korzyść, czy też na niekorzyść oskarżonego, uzależniona jest od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony, zaś w sytuacji braku takiej modyfikacji i stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku w zaproponowanym kształcie, obowiązkiem sądu jest skorzystanie z regulacji określonej w art. 434 § 7 k.p.k., a więc skierowanie sprawy na rozprawę celem jej rozpoznania na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie, jak wynika z treści protokołu posiedzenia z dnia 11 marca 2013 r. (k.80), Sąd Rejonowy w E. nie dostrzegając podstaw do nieuwzględnienia wniosku prokuratora, wydał wyrok, który wszelako – w zakresie rozstrzygnięcia co do dozoru kuratora – odbiegał o uzgodnień pomiędzy oskarżycielem publicznym a oskarżonym. Takie postąpienie było niedopuszczalne, wykraczało bowiem poza zakres zawartej między stronami ugody, a tym samym rażąco naruszało wskazane w skardze kasacyjnej przepisy prawa procesowego – tj. art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., co niewątpliwie wpłynęło w sposób istotny na treść zapadłego orzeczenia, w kierunku korzystnym dla oskarżonego.

W tym stanie rzeczy, wobec potwierdzenia w toku kontroli dokonanej przez Sąd Najwyższy zasadności zarzutu podniesionego przez Prokuratora Generalnego we wniesionej na niekorzyść skazanego – z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. – kasacji, możliwe i konieczne było jej uwzględnienie. Zasadny był przy tym zakres zaskarżenia określony przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia implikujący również zakres rozstrzygnięcia kasatoryjnego, bowiem na

orzeczenie w okresie próby dozoru kuratora M. W. wyraził już wcześniej zgodę (k. 46) w związku z czym zbędne byłoby odbieranie od niego w tym przedmiocie dodatkowych oświadczeń.

Jednocześnie Sąd Rejonowy, przy ponownym rozpoznaniu sprawy – w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie – musi mieć na względzie, że pomimo uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, w rzeczywistości zarzut dotyczył braku rozstrzygnięcia co do dozoru, w związku z czym w zakresie pozostałych rozstrzygnięć odnośnie kary i środków karnych wiązał go będzie pośredni zakaz *reformatoinis in peius* wynikający z treści art. 443 k.p.k. Nie może również przeoczyć błędnego wskazania we wniosku, jako podstawy prawnej orzeczenia dozoru kuratora, art. 74 § 2 k.k. w sytuacji, gdy podstawę taką w tym wypadku stanowi art. 73 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.